

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **N. B.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2014, čj. MSK 108053/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2015, čj. 19 A 8/2015 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce v řízení před Krajským soudem v Ostravě napadl žalobou rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl jako nepřipustné odvolání K. S. proti rozhodnutí Městského úřadu Krnov, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 7. 2014, čj. 2014/DO/PR/Ze/21658, který žalobci uložil pokutu 1500 Kč za spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný nepřipustnost podaného odvolání shledal v tom, že je podala osoba neoprávněná, neboť se v řízení nepodařilo prokázat zmocnění K. S. k jednání za žalobce.

II.

[2] V žalobě brojil žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného s tím, že napadené rozhodnutí je buď předčasné (správní orgán I. stupně jej nevyzval k odstranění vad plné moci), nebo nezákonné (v řízení před správním orgánem zmocněnec žalobce předložil platnou plnou moc). Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Ostravě odmítl žalobu usnesením uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 3. 10. 2014, lhůta pro podání žaloby uplynula dne 3. 12. 2014, žaloba však byla podána u soudu až dne 2. 2. 2015. Žalovaný rozhodnutí doručil zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého pobytu, neboť doručení na zmocněncem žalobce sdělené elektronické adresy adresát nepotvrdil.

[4] Nadto krajský soud v odůvodnění citovaného usnesení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 162/2014 - 31 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) uvedl, že kopie plné moci ze dne 12. 6. 2014 jako průkaz zastoupení žalobce postačovala. Zástupce (K. S.) totiž v průběhu správního řízení jménem žalobce jednal.

III.

[5] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Odeslání rozhodnutí žalovaného na adresu trvalého pobytu zmocněnce nepředcházela žádný pokus o vypravení písemnosti na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu. Žalovaný napadené rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce stěžovatele (X) vůbec nevypravil. Při nahlížení do spisu stěžovatel nezjistil jedinou listinu, ze které by vyplýval alespoň pokus žalovaného doručit rozhodnutí na uvedenou adresu. Krajský soud konstatoval opak, ačkoliv neprovedl dokazování, ani neuvedl, z jakého podkladu vyšel. Pokud soud disponoval jiným podkladem, měl provést dokazování, nebo žalobce s tímto podkladem seznámit. Stěžovatel argumentoval tím, že napadené rozhodnutí nebylo vypraveno na elektronickou doručovací adresu, krajský soud tedy měl vysvětlit proč a z čeho dovodil opak.

[7] Stěžovatel upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajských soudů a dále s odkazem na nálezy Ústavního soudu

sp. zn. II. ÚS 271/96 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) dodal, že z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Napadené usnesení krajského soudu dokonce neobsahovalo ani „odvolání na obsah spisu“, byť i takový postup je podle citovaného nálezu z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nedostatečný. Krajský soud pouze konstatoval, že rozhodnutí žalovaného bylo doručováno na výše uvedenou elektronickou adresu. Jestliže žalovaný nevypravil rozhodnutí na elektronickou doručovací adresu zmocněnce určenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, pak nemohlo doručení fikcí na adresu trvalého pobytu vyvolat účinky. Rozhodnutí žalovaného je tedy doručeno až nahlédnutím do spisu skutečně dnem 22. 1. 2015.

[8] Krajský soud dále stěžovateli nedoručil stanovisko žalovaného k podané žalobě, které popírá uplatněná žalobní tvrzení. Stěžovatel se s ním nemohl seznámit a reagovat na něj. Takový postup soudu, který je v rozporu s § 74 odst. 1 s. ř. s., představuje podle stěžovatele vadu řízení.

IV.

[9] Žalovaný se přes výzvu soudu ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[10] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, proto Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V projednávané věci stěžovatel výslovně uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost míří proti usnesení, kterým krajský soud žalobu v předložené věci odmítl pro opožděnost, tedy žalobu neposuzoval meritorně. Nejvyššímu správnímu soudu tak v kasačním řízení přísluší v tomto ohledu pouze hodnotit, zda krajský soud správně posoudil včasnost podané žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 33/2004 - 98). Vedle toho lze z obsahu kasační stížnosti dále dovodit, že stěžovatel namítá též vadu řízení před krajským soudem, nicméně i tato námitka spadá pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98).

[13] Případné shledání vady řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost závěru soudu o opožděnosti podané žaloby, by nutně muselo vést ke zrušení napadeného usnesení krajského soudu a k vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval vznesenou námitkou vad řízení před krajským soudem.

[14] Z předloženého spisu krajského soudu v dané věci plyne, že žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal mimo jiné její opožděnost. Krajský soud obdržel toto vyjádření žalovaného dne 25. 3. 2015. Aniž by soud doručil vyjádření žalovaného stěžovateli (jeho zástupci), žalobu již dne 30. 3. 2015 odmítl jako opožděnou.

[15] Stěžovatelem vznesená námitka nedoručení vyjádření žalovaného se týká porušení zásady rovnosti účastníků řízení, která předně plyne z § 36 odst. 1 s. ř. s., podle kterého je soud povinen poskytnout účastníkům stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Tato zásada je dále konkretizována v § 74 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je soud povinen zaslat žalobu žalovanému a došlé vyjádření žalovaného mimo jiné též (především) žalobci.

[16] Doručováním vyjádření účastníka řízení ostatním účastníkům se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval v rozsudku čj. 2 Afs 91/2007 - 90. Zde zdůraznil, že je nezbytné vycházet ze zásady rovnosti zbraní v soudním řízení jakožto jednoho z aspektů práva na spravedlivý proces. Pokud soud rozhoduje o věci samé bez jednání, je nezbytné, aby účastníci řízení měli k dispozici všechny podklady, ze kterých bude soud při samotném

rozhodování vycházet. Účastníci řízení mohou legitimně očekávat, že budou soudem dotázáni, zda se chtějí k určitému dokumentu vyjádřit. V citovaném rozsudku jsou uvedeny jednotlivé okolnosti, ke kterým je nutno přihlížet při hodnocení intenzity vady řízení spočívající v tom, že soud nedoručil vyjádření účastníka řízení ostatním účastníkům (rozhodující zde mimo jiné bude, zda vyjádření mělo za cíl ovlivnit rozhodnutí soudu, zda z něho soud ve svém rozhodnutí vyšel, do jaké míry opřel výrok a odůvodnění rozhodnutí o obsah vyjádření a zda bylo ve věci nařízeno jednání). V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k obecnému závěru, že pokud soud nezaslal ostatním účastníkům řízení vyjádření jednoho z účastníků, ve svém rozhodnutí z něj vychází a účastníci se s ním nemohli seznámit ani během jednání, od kterého soud upustil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí soudu.

[17] V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud vymezil několik typových případů, v nichž totožné pochybení krajského soudu nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz např. rozsudek čj. 7 Afs 205/2006 - 60). Tuto judikaturu Nejvyššího správního soudu je přitom možno zobecnit tak, že je třeba vždy důsledně posuzovat případ od případu, zda nedoručení písemnosti zbývajícím účastníkům (vyjádření k žalobě) představuje vadu řízení, resp. zda se jedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přestože se citovaná judikatura týká případů, kdy soud rozhodoval o věci samé (tj. meritorně), lze ji v zásadě vztáhnout i na případy, kdy soud rozhoduje o odmítnutí žaloby. Rovněž v tomto případě je totiž třeba postupovat v souladu s § 36 odst. 1 s. ř. s., dbát na rovné postavení účastníků v řízení a umožnit jim v souladu se zásadou kontradiktornosti řízení reagovat na tvrzení vnesená do řízení ostatními účastníky (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 5/2012 - 31). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že včasností podané žaloby se musí krajský soud zabývat vždy z úřední povinnosti. Tato okolnost ovšem nikterak nevyvazuje soud z povinnosti zaslat podání, v němž jeden z účastníků na tuto pro řízení relevantní skutečnost poukazuje, ostatním účastníkům (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 As 85/2009 - 108).

[18] V projednávané věci krajský soud odmítl žalobu z důvodu opožděnosti. Z obsahu soudního spisu (tj. zejména časové posloupnosti jednotlivých listin a úkonů soudu) je zřejmé, že tak učinil v návaznosti na vyjádření žalovaného. Vyjádření žalovaného zjevně mělo za cíl ovlivnit rozhodnutí krajského soudu, neboť v něm žalovaný soud navrhl, aby žalobu odmítl. Výrok i odůvodnění usnesení krajského soudu tak odpovídá obsahu vyjádření žalovaného.

[19] S ohledem na výše uvedené tedy lze dospět k dílčímu závěru, že se krajský soud dopustil vady řízení, jestliže nezaslal stěžovateli vyjádření žalovaného dříve, než žalobu odmítl. Tímto postupem porušil § 74 odst. 1 a § 36 odst. 1 s. ř. s. K tomu je nicméně nutno dodat, že důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být jen taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (tj. jeho výroku). Vada přitom musí dosahovat takové intenzity, že není možné s určitostí říci, že pokud by nenastala, byl by výrok rozhodnutí totožný.

[20] V projednávané věci nemohl Nejvyšší správní soud přehlédnout, že otázku včasnosti podané žaloby nastolil sám stěžovatel již v bodě II. žaloby. Podrobně zde polemizoval s předchozím postupem žalovaného při doručování žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval mimo jiné, že žalovaný rozhodnutí doručoval na adresu X,

kteřá není pro příjem elektronických zpráv uzpůsobena, a nikoliv na adresu X, kterou stěžovatel označil jako doručovací. Ve vyjádření k žalobě k tomu žalovaný pouze bez bližších podrobností uvedl, že napadené rozhodnutí doručoval na obě uvedené adresy.

[21] Lze shrnout, že napadené rozhodnutí krajský soud sice vydal v návaznosti na citované vyjádření žalovaného, které nebylo stěžovateli doručeno, ale z odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu neplyne, že by soud z vyjádření žalovaného jakkoliv vycházel či na ně odkazoval (vyjádření je zmíněno pouze v reprodukční části usnesení). Především je pak ale podstatné, že samotný spor spočívající v určení data doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli (jeho zástupci) nebyl do řízení vnesen až vyjádřením žalovaného, ale již samotnou podanou žalobou. Žalovaný pak ve vyjádření k žalobě nad rámec výše uvedeného konstatování nevnesl žádná tvrzení, která by soud nemohl ověřit ze správního spisu, resp. která by mohl stěžovatel vyvrátit novými tvrzeními či důkazními návrhy. Posouzení včasnosti žaloby pro stěžovatele nebylo překvapivou skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 12. 8. 2010, čj. 7 Afs 63/2010 - 65).

[22] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem sice bylo stíženo vadou spočívající v tom, že soud nedoručil stěžovateli vyjádření žalovaného k podané žalobě. Tato vada však nemohla mít vliv na zákonnost výroku rozhodnutí krajského soudu ve věci opožděnosti žaloby.

[23] Stěžovatel dále namítl, že žalovaný odeslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu jeho zástupce, aniž by tomu předcházela řádná pokus o vypravení dané písemnosti na jeho elektronickou adresu pro doručování. V důsledku toho měl podle stěžovatele soud při stanovení počátku běhu lhůty k podání žaloby vycházet až z data uskutečněného nahlédnutí do spisu a nikoliv z data doručení rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. V této souvislosti upozornil stěžovatel též na to, že závěr krajského soudu o vypravení rozhodnutí žalovaného na výše označenou elektronickou adresu není řádně odůvodněn ani nemá oporu veipse.

[24] Právní úprava postupu správního orgánu při doručování písemností na elektronickou adresu určenou účastníkem plyne především z § 19 správního řádu. Na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení (odst. 3). V případě doručování na elektronickou adresu pak platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (odst. 8). Pokud pak nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (odst. 9).

[25] Ze správního spisu v projednávané věci především plyne, že stěžovatel v rámci podání učiněného prostřednictvím svého zástupce správnímu orgánu I. stupně dne 13. 6. 2014 požádal o zaslání veškerých písemností na adresu X. Součástí správního spisu je

pak dále mimo jiné též otisk obsahu (*print screen*) webového prohlížeče (opatřený časovým údajem

„20. 9. 2014, 14:14“), a spuštěné aplikace „Univerzální spisový uzel“ užívané JUDr. Michalem Mártonem, Ph.D., právníkem odboru dopravy žalovaného. Dialogové okno „Odesílání dokumentu“ zde uvádí jako značku odesílaného dokumentu číslo jedací žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a v poli „adresát“ je zde uvedena adresa „X“. Současně je na otisku obsahu webové stránky vyobrazeno dialogové okno „zpráva z webové stránky“, kde je uvedeno „email se nepodařilo odeslat“.

[26] S ohledem na výše uvedené je třeba předně dát stěžovateli za pravdu v tom, že odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu nepřesně reprodukuje obsah předloženého správního spisu. Rozhodnutí žalovaného totiž na shora uvedenou elektronickou adresu zástupce stěžovatele doručeno nebylo. Ve správním spisu o takovém doručení neexistuje žádný záznam a je zde toliko doklad o doručení rozhodnutí žalovaného zástupci stěžovatele v listinné podobě (na adresu jeho trvalého pobytu) a záznam o doručení uvedeného rozhodnutí na elektronickou adresu X (tuto adresu uvedl zástupce stěžovatele v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně). Závěr krajského soudu o tom, že adresát nepotvrdil doručení písemnosti ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu, tedy bez dalšího obстоjí pouze ve vztahu k elektronické adrese X a nikoliv k adrese X.

[27] K vyhovění kasační stížnosti z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však nemůže být dostatečný závěr Nejvyššího správního soudu spočívající v nesprávné reprodukci správního spisu ze strany krajského soudu. Nejvyšší správní soud může přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu za užití citovaného ustanovení pouze tehdy, pokud dojde k závěru, že žaloba byla odmítnuta nezákonně. Tak tomu však v projednávané věci není.

[28] Jak již bylo výše uvedeno, žalovanému se nepodařilo doručit napadené rozhodnutí na stěžovatelem (zástupcem stěžovatele) uvedenou elektronickou adresu pro doručování, neboť zprávu nebylo možno odeslat. V návaznosti na to proto žalovaný rozhodnutí doručil v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele. Výše citovaná právní úprava plynoucí z § 19 správního řádu na situaci, která nastala v projednávané věci, výslovně nedopadá. Správní řád totiž předpokládá jednak pouze doručení na elektronickou adresu, které není řádně a včas potvrzeno (§ 19 odst. 8), a jednak vrácení elektronické zprávy jako nedoručitelné (odst. 9). Zákonodárce tedy zjevně nepočítal se situací, kdy správní orgán užívající určitou aplikaci k odesílání elektronických zpráv, nebude moci na některou elektronickou adresu podání vůbec odeslat a zpráva se tedy nebude moci ani vrátit jako nedoručitelná (obdobně je ostatně konstruována i úprava doručování na elektronickou adresu v ostatních procesních předpisech, srov. např. § 47 odst. 3 o. s. ř.).

[29] Pro posouzení projednávané věci je dále podstatné, že nemožnost odeslat podání na elektronickou adresu uvedenou zástupcem stěžovatele zde není zjevně dána v důsledku jednorázového technického výpadku, pochybení lidského faktoru či jinou událostí nahodilého charakteru přičitatelnou žalovanému. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo (např. věc zde vedená pod sp. zn. 8 As 36/2015), že žalovanému se v obdobné věci jiného účastníka (nicméně zastoupeného v řízení před správním orgánem stejným zmocněncem a v řízení o kasační stížnosti stejným advokátem jako v projednávané věci) taktéž nepodařilo rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu nejen doručit, ale ani

vůbec odeslat. Stejně jako ve shora označené věci zde nemá soud s ohledem na podobu správního spisu důvod jakkoliv zpochybňovat závěry žalovaného, podle něhož důvod, pro který nebylo možno zprávu (rozhodnutí) na stěžovatелеm uvedenou elektronickou adresu ani odeslat, spočívá v tom, že tato adresa obsahuje diakritická znaménka. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (*Internationalized Domain Names*) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. *Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou*. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz - CZ.NIC - na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatелеm označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.

[30] Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností. Výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoliv (byť i nevýznamných, jednorázových či pouze potencionálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, tato povinnost však nemůže být absolutní. Stejně tak výše uvedené nezbavuje správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž se nepodařilo určitou písemnost odeslat.

[31] Nejvyšší správní soud tedy v projednávané věci uzavírá, že krajský soud nepostupoval nezákonně, pokud žalobu odmítl a při určení počátku běhu lhůty pro podání žaloby vyšel z data, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno zástupci stěžovatele v listinné podobě na adresu jeho trvalého pobytu.

[32] Nad rámec výše uvedeného je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud nemohl v projednávané věci přehlédnout, že výše již opakovaně označenou elektronickou adresu pro doručování obsahující diakritická znaménka stěžovatel (žalobce), resp. jeho zástupce, v rámci svých podání za doručovací adresu výslovně nikde neoznačil a neuvedl ji ani nikde v záhlaví svých podání. Požadavek na doručování na tuto adresu zmínil stěžovatel pouze

v rámci textu svého obsáhlého podání, a to navíc „ukrytou“ v části týkající se důkazů navrhovaných pro správní řízení. Naopak adresu trvalého pobytu, na kterou mu bylo rozhodnutí žalovaného nakonec doručeno, uvedl v záhlaví svých podání adresovaných správnímu orgánu I. stupně i žalovanému. Stejně tak lze upozornit na to, že dané rozhodnutí mu bylo doručeno i na elektronickou adresu, kterou v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně taktéž označuje za adresu doručovací. Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014 (byť se změněnou „procesní taktikou“) představuje popsání využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015 - 37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.

VI.

[33] Kasační stížnost žalobce tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. července 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu